

er betragtet som noget helligt, som et Spor, Guddommen har indtrykt, da Guddommen, eller en eller anden Person, der stod i nøje Forbindelse med Guddommen, forlod Jorden for at svinge sig op til Himlen. Men det er mærkeligt nok, at forskellige Trossamfund af ganske forskellige Natur alle se paa denne Fod med en dyb Veneration. De oprindelige Indere, de, der have bevaret den gamle Religion i dens oprindelige Udvikling, se i dette Spor et Indtryk af en gammel indisk Gud, jeg tror, det er Vishnu, men jeg veed det for Resten ikke, derimod Buddhasitene tro, at det Buddhas Fod, der har sat dette Mærke. Endelig er for det tredje Muhamedanerne komne til med deres Optagelse af den jødiske Mytologi; de tro, at det er Adam, det første Menneske, der, da han skulde fare til Himmels, har indtrykt sit Fodspor. Nu er det dette mærkelige Forhold, at til dette Bjærg valfarte disse forskellige Trossamfund; gennem store Farer og Anstrængelser naa de op dertil, thi det ligger omgivet af tykke Stove, opfyldte med vilde Dyr, og det er saa vanskelig tilgængeligt, at man kun ved at klynge sig til Færntæber kan komme derop. Men der sker saa det forunderlige deroppe, at disse 3 høist forskellige Trossamfund bringe deres Blomsterofre — eller hvad det nu er — til dette Spor af Guddommen eller en med Guddommen forbunden Person, idet de i al Fredelighed afløse hverandre. Det forekommer mig, at være et stort og skønt Bevis paa religiøs Fordragelighed, der netop kunde staa som et lysende Forbillede for Europas Nationer med deres snæverhæjtede religiøse Opfattelser og deres hadefulde Syn paa dem, der ikke netop se Guddommen under de samme Former som de selv. Er det ikke i Virkeligheden saaledes, at vi alle staa lige overfor et Spor, men vi bruge forskellige Navne om den, der har indtrykt Sporet, vi bruge forskellige Navne, og vi fortælle paa forskellige Maade, hvorledes det Spor er indtrykt, men det er det samme store ubekendte, som vi staa overfor. Kunde vi da ikke være mere fordragelige med Hensyn til dette? Her drejer det sig nu altsaa ikke om Guddommens Aabenbarings Spor, men vi staa her lige overfor et andet ubekendt, lige overfor den menneskelige Død og hvad derefter muligvis følger. Skulde det ikke være muligt, at vi ud fra Fordragelighed og Humanitet kunde stille os paa en lignende Maade overfor dette store ubekendte? Naar vi bruge det sidste Spor, som den menneskelige Tilværelse har sat mellem os, til at forvinde, kunde vi saa ikke ogsaa lige overfor dette Spor vise en lignende Fordragelighed? Det forekommer mig,

at det ikke vilde være for meget at forlange af den danske Folkekirke, om den vilde forsøge at gaa i den Retning, som jeg her har antydet.

Alen: Jeg er ganske enig med det ærede Medlem for Maribo Amt (N. J. Larsen), der fremsatte som en Anke mod det foreliggende Lovforslag, at det ikke var omfattende nok. Han gjorde opmærksom paa, at der vistnok kunde trænges til en ny Lovgivning angaaende vort Begravelsesvæsen i det hele, medens Lovforslaget kun har, om jeg saa maa sige, søjlet sin Opmærksomhed paa en enkelt Side af dette Begravelsesvæsen. Saaledes som jeg forstaa Lovforslaget, og jeg tror, det er rigtigt, efter at jeg har hørt, hvad den ærede Forslagsstiller i Dag har udtalt, gaa han ud fra, at man fremdeles skal blibe staaende ved Jordfæstelsen som den eneste tilladelige Form for Bortskaffelsen af afdødes Legemer, og at fremdeles denne Jordfæstelse skal ske ved en Begravelse, saaledes forstaaet, som man opfatter dette Ord nu om Stunder, og fremdeles som en Begravelse eller Nedførelse af Liget paa de dertil bestemte og indvierte Kirkegaarde. Hans Lovforslag omfatter kun Forholdet for saa vidt. Det indskrænker sig da til at give Regler for, hvorvidt forskellige religiøse Ceremonier kunne finde Sted eller skulle finde Sted, om Forholdet mellem de forskellige Trosbekendelser og ogsaa med Hensyn til den afdødes eller nære Slægtninges Indflydelse i den Henseende. Jeg vilde ønske, naar man overhovedet vil henvende sin Opmærksomhed paa Begravelsesvæsenet, at man saa vilde, som sagt, se lidt videre ud, end den ærede Forslagsstiller har gjort; thi jeg er som sagt enig med det af mig først nævnte ærede Medlem i, at der kan være Grund til i det hele taget nu at tage vore Begravelsesforhold under Overvejelse og henlede Lovgivningsmagtens Opmærksomhed derpaa. Hvad der er passeret i de aller sidste Dage, indeholder jo en fornyet Anledning til at være opmærksom herpaa, og det forbyder mig heller ikke, at det Spørgsmaal som frem fra den ærede Forslagsstiller til den meget ærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet, hvorledes han vil stille sig til Spørgsmaalet Ligbrænding. Jeg skal nemlig bemærke, at dersom man bliver staaende paa det nuværende Standpunkt, selv om de af den ærede Forslagsstiller foresaaede Forandringer blive vedtagne, skal Liget som Lig puttes i Jorden; det maa ikke brændes, og heller ikke maa det fastes i Vandet, for nu at gaa til den modsatte Yderlighed af Brændingen.